

44. Ни единъ законъ не може да се издаде, допълни, измѣни, и отмѣни, доклѣ той по напрѣдъ не се обсъди и приеме отъ Народното Събрание, което има право така сжщо и да тълкува неговия истинни смисълъ.

45. Приетия отъ Народното Събрание законъ се прѣдставя на Князя за утвърждение.

46. Слѣдъ като се утвърди отъ Князя, законътъ въ пълний си текстъ трѣба да се обнародва. При обнародването на закона трѣбва да се каже, че той е приетъ отъ Народното Събрание. Никой законъ нѣма сила и дѣйствие, доклѣ той не се обнародва.

47. Ако би държавата да се заплашва отъ нѣкоя външна или вътрѣшна опасностъ, а Народното Събрание не би могло да се свика, то само въ такъвъ случай Князътъ, по прѣ ставление на Министерския Съвѣтъ и подъ обща отговорностъ на Министритѣ, може да издава наредби и да прави распорѣждания, които иматъ задължителна сила като законъ. Такива извънредни наредби и распорѣждания се прѣдставятъ за одобрение на първото, свикано слѣдъ това, Народно Събрание.

48. Показанитѣ въ по горния (47) членъ распорѣждания въ никой случай не могатъ да се отнасятъ до нареждане данъци и държавни берии, които всѣкога ставатъ съ съгласието на Народното Събрание.

49. Само Народното Събрание има право да рѣшава, упазени ли сж всичкитѣ показани въ тая Конституция условия, при издаването на нѣкой законъ.